

[Fuglsang.]

mindstepris for mælk på hjemmemarkedet og dermed småbrugernes krav om en vis sikkerhed for en løn for deres arbejde. Men for os at se må andre befolkningsgrupper — og det gælder ikke mindst arbejderklassen — have den samme naturlige ret. Jeg vil minde om, hvordan Dansk Arbejdsmands Forbund i sin tid rejste kravet om en minimumsløn på 200 kr. om ugen. Når man ved, hvordan leveomkostningerne, skatter og andre ting, stadig stiger, vil ingen kunne bestride, at det er et yderst rimeligt krav.

Dertil kommer hele den fortvivlede beskæftigelsessituation, ikke mindst i landkommunerne, som navnlig forringer landarbejdernes levestandard. Det understreger for mig det yderst berettigede i kravet om, at vi herfra må støtte en minimumsbetaling for arbejderne, og dette vil også have betydning for afsætningen af landbrugsvarer på vort hjemmemarked. Dette fremgår bl. a. deraf, at af et årsforbrug på over 15 000 kr. gik i 1948 i hovedstaden de 20 pct. til fødevarer, men i landkommunerne kun 13,6 pct., altså mellem en femtedel og en ottendedel. Men for de laveste indtægter, dem under 7 000 kr., var andelen henholdsvis 35,4 og 31,5 pct., altså omkring en tredjedel. Det viser jo, i hvor høj grad den ringest bemidlede befolknings købekraft er afhængig af, hvad hjemmemarkedet er i stand til at afgive. Hvad disse tal ikke fortæller, men hvad også er en kendsgerning, er, at til trods for, at de laveste løngrupper bruger næsten alt det, som skattevæsenet og husværtene ikke tager, til fødevarer, er de alligevel ikke i stand til at give deres familier, deres børn, den mælk, der spiller så stor en rolle. Men det er en sag for sig.

Med disse bemærkninger kan jeg tilsige lovforslaget mit partis velvillige støtte.

Aksel Larsen: Jeg anser det for meget betænkeligt, og jeg kan ikke se nogen rimelig begrundelse for, at man nu ved lovgivningsmagtens indgriben skal forlade et princip, som dog ellers altid har været gældende og ledende for dansk landbrug, nemlig at engrosprisen herhjemme skulle følge så at sige automatisk med priserne på verdensmarkedet eller med eksportprisen. Jeg må indrømme, at hvis der var tale om en akut krise for dansk landbrug, måtte man over-

veje, hvilke kriseforanstaltninger der skulle træffes, på hvilken måde man kunne støtte landbruget. Men jeg tror ikke, det ligger sådan, at dansk landbrug befinder sig i en akut krise- eller nødsituation, og alene af den grund synes jeg, man må afvise sådanne foranstaltninger som dem, der her foreslås, bortset fra, at hvis der var en sådan akut nødsituation for dansk landbrug, tror jeg, det var andre midler, man skulle anvende, end en prisfordyrelse.

Det er sagt — jeg tror, det var af det ærede medlem hr. Carl Petersen — at det praktisk talt er umuligt at udregne produktionsprisen for et kilo smør. Det er meget muligt, det er umuligt eller vanskeligt at udregne, men så meget mere betænkelig synes jeg man må være ved gennem en lov at fastsætte en minimumspris. Jeg kan jo ikke lade være med, stillet over for et sådant lovforslag om en sådan prisfastsættelse, at tænke på de praktiske erfaringer, vi har haft med andre landbrugsprodukter og prisfastsættelsen for dem, f. eks. med sukkerroerne. Mine praktiske erfaringer i så henseende går ud på, at man hverken har haft vilje til eller ønske om at udregne produktionsprisen på sukkerroer, men man sluttede altid, når der var slagsmål herom, et politisk forlig og blev enig om et eller andet beløb uden at undersøge, om det havde nogen forbindelse med virkeligheden. Jeg er bange for, at de 6 kr., man nu vil sætte som bundpris, er man nået til på samme måde. Man har handlet sig til rette eller haft et vist slagsmål om det, men der er ikke foregået nogen virkelig saglig undersøgelse af, hvad der ville være den rigtige pris, og alene af den grund kan jeg ikke støtte det foreliggende lovforslag.

Jeg vil yderligere sige, at man jo ikke kan betragte dette lovforslag som noget isoleret. Det er ikke isoleret fra kornloven. Hvis der kommer en rapsordning i år — jeg ved ikke, om den kommer — er det vel også en del af regeringens planer for, hvad der skal ske med landbruget. Og er det så ikke sådan, at det alt sammen hænger sammen med overenskomstsituationen i 1958, med de forhandlinger, den højtærede statsminister havde med Landbrugets Arbejdsgiverforening, og de løfter, han dér har givet. Ja, jeg ved, at der ikke hersker klarhed over disse forhandlinger og løfter.